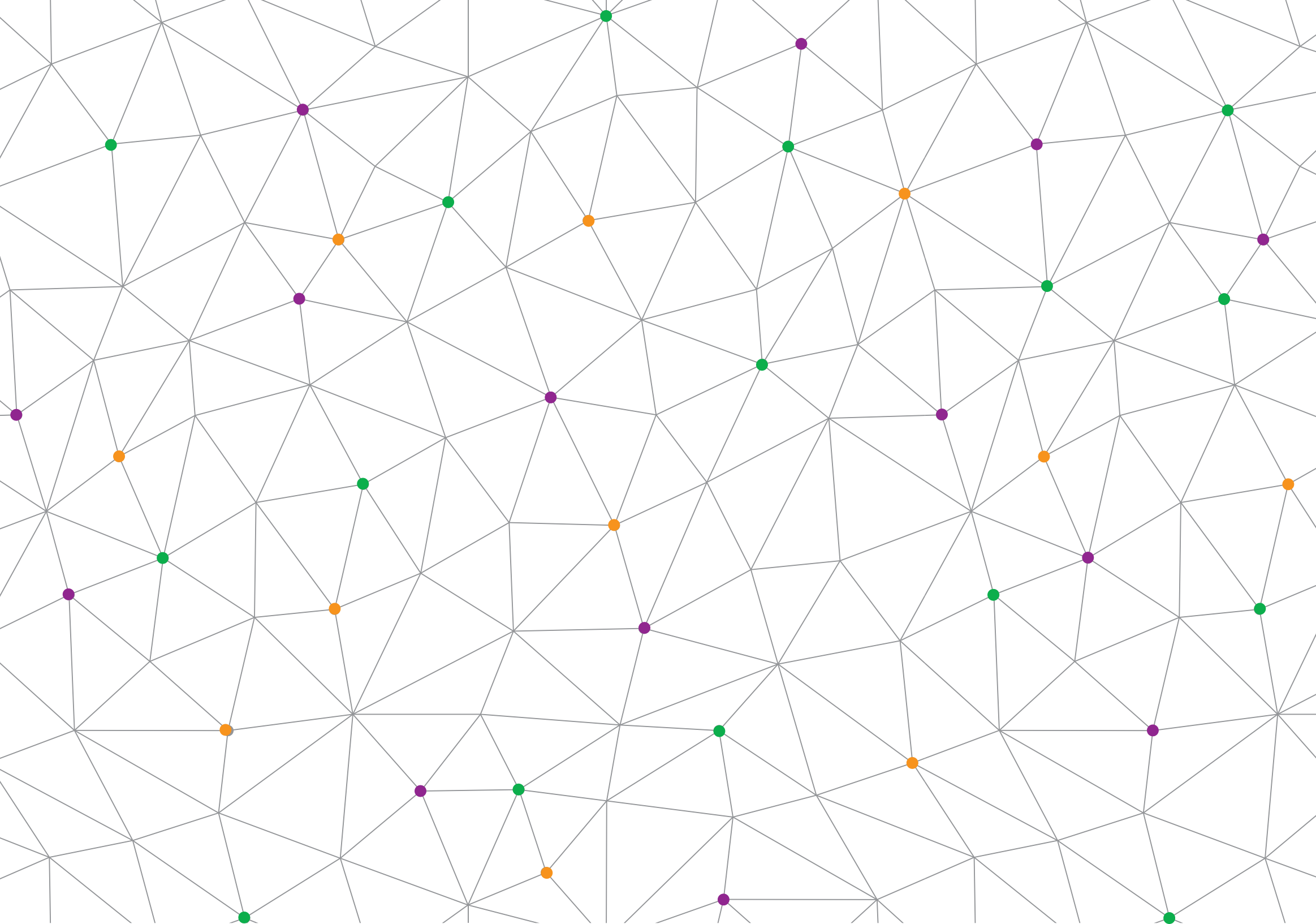

WELKOM THUIS

Colofon

Gemeente Roosendaal ©
Postbus 5000
4700 KA Roosendaal
www.roosendaal.nl

Concept, Copy & Ontwerp:
Creatief bureau Goedzooi ©
Fellenoordstraat 58, 3de
verdieping
4811TJ, Breda
www.goedzooi.com
hoitjes@goedzooi.com

In opdracht van:
Gemeente Roosendaal
werken@roosendaal.nl

Oplage: 100
Datum: januari 2023
Drukker: Print.com
Font: Museo Sans 500
Papier: 90 g/m² Roman - extra
opdikkend

Dit boek is uitgebracht in opdracht van Gemeente Roosendaal. Het doel van deze publicatie is door middel van fictieve verhalen een beleevingsvol beeld te schetsen over wat werken voor Roosendaal inhoudt. Het boek is onderdeel van de employer branding campagne: 'Wij zijn geen gemeente, wij zijn Roosendaal.' Alle verhalen zijn losjes gebaseerd/geinspireerd op gesprekken, interviews en observaties met en van medewerkers van de Gemeente Roosendaal. In deze publicatie zijn geen namen gebruikt van medewerkers, noch direct te herleiden situaties of anekdotes. Alle eventuele 'waarheden' berusten op louter toeval.

*Opgedragen aan onze mensen.
Zonder hen zijn we nergens.*

Lees en ervaar hoe het is om te werken voor Roosendaal.
In 27 verhalen, allemaal losstaand van elkaar, leer je
ons werk, ons kantoor, onze mensen, onze taken, onze
geneugten en onze ongeneugten kennen. Deze verhalen
zijn gebaseerd op waargebeurde verhalen, behalve alle
delen die compleet verzonnen zijn.

'Bzzzzz', een bijna brommend geluid vult de ruimte. De schuifdeur gaat open. Het avontuur is begonnen, je dag is 'aan'. Het moment is daar, want je stapt het HUIS van Roosendaal binnen. We gaan beginnen. Althans, dat is wat je denkt. Je staat te wachten in de sluis, totdat de volgende deur opent en die andere achter je is dichtgegaan. Een moment van bezinning, bijna magisch. Je kijkt naar beneden, maar je voelt de ogen branden. Je kijkt op en ziet 'm zitten. Achter de balie. "Goeiemorgen", roept hij je toe — een invulling, je probeert te liplezen en dit is je beste gok. Je ziet namelijk dat 'ie praat, hoort gemompel, maar het is hetzelfde als in de club - je hoort de bas maar de muziek is niet te onderscheiden. 'Bzzzz.' Daar gaat de deur eindelijk achter je dicht, de andere deur voor je open. Je eerste stap is nu echt de waarheid, je bent de 'tussentijd' gepasseerd. Welkom op je eerste werkdag, welkom bij Roosendaal.

Je bent een onbekend gezicht voor de bewaker, hij kent jou niet — jij kent hem niet. "Heeft u een afspraak?", vraagt hij je met een vriendelijke lach op zijn gezicht. Zo'n lach die de hele ruimte kan vullen, die je welkom doet voelen en het ijs meteen doet breken. Je zenuwen zijn als sneeuw voor de zon verdwenen. Als boter op een warme plaat. "Nou, afspraak. Dit is mijn eerste werkdag", zeg je, licht vertwijfeld - sta je wel goed? Zijn lach wordt groter, breder, alle tanden ontbloot. Een luttele seconde vraag je je af of hij je uitlacht, met je sjanst of dat hij écht vrolijk wordt van het feit dat er een nieuwe collega voor hem staat. "Neem maar even plaats."

Terwijl je plaats neemt in het HUIS hoor je de bewaker, met z'n Rotterdamse tongval, jouw naam doorgeven aan iemand uit je kersverse team. Ondertussen observeer je de ruimte om je heen, je bent onder de indruk van wat je ziet. Indrukwekkend, is dat het juiste woord? Groot? Verrassend? Anders? Misschien is het niet onder woorden te brengen, misschien is het alleen dat gevoel. Dat gevoel wat je nergens anders krijgt. Een gevoel dat niet te vergelijken is met 'iets' anders, maar als het ergens in de buurt zou

komen, zou het de lokale kroeg zijn, gemixt met hip en modern. De locatie voor de vrijdagmiddagborrel, waar je op maandagmiddag een soepje eet. Staand rondom de stoof, met je beste vrienden. De keuken op een huisfeestje, want daar is het leukste gedeelte van het feest.

Twee donkerblauwe ogen hebben je in het vizier. Met een ferme pas komt ze op je af. Zelfverzekerd van haar zaak dat ze bij jou moet zijn, want anders zou het beschamend zijn. "Hey", het eerste wat ze zegt. Terwijl je opstaat begroet je haar ook. "Zin in?", vraagt ze. Het enige waar je mee kan antwoorden is: "Ja, natuurlijk. Wat denk je zelf?." "Mooi."

Je nieuwe 'werkleven' is begonnen.
Welkom bij Roosendaal.

Belletje

"Hey."

"Hoi."

"Waar zit je?"

"Ik?"

"Ja, jij?"

"Op de tweede."

"Alweer?"

"Vaste plek."

"Meen je dat?"

"Nee, ik maak een grapje."

"Je weet dat dat niet mag."

"Wat, grapjes maken?"

"Nee, een vaste plek."

"Hier zijn toch geen regels?"

"Nee, afspraken."

"Dan maak ik nu de afspraak
met jou dat ik je zo zie."

"Ja, tot zo."

DE KEUKEN

Als ik toch twee ogen zou hebben, als ik toch een neus zou hebben. O, had ik maar een paar oren. Kon ik me maar uitdrukken, zo van: "Ja, dat heb ik gezien/gehoord/gevoeld/geproefd/geroken." Want als ik dat kon, dan kon ik je vertellen dat het hier gebeurde. Hoe een dag in het leven hier was. Dan zou ik je vertellen dat ze me thuis liever niet hebben, maar hier heel erg goed op me gaan — ik bedoel vooral dat open karakter. Dat ik het hart van de organisatie, de verdieping ben en dat álles hier samenkomt. Mensen, collega's, inwoners, verhalen én de geuren van vers gezette koffie die in de middag gemixt worden met aroma's van de allerlekkerste lunch.

Van mij maakt iedereen gebruik. Henk-Jan leest hier elke ochtend de krant, Maria en Karin roddelen er hier op los, Diederik komt hier even bij, Eli drinkt een lekker kopje koffie en heeft een 'argument' met Dida over welke het lekkerst is: Chocomel of chocolademelk — de winnaar is nog niet gekozen, het debat nog in volle gang.

Als ik mezelf in de spiegel aan kon kijken, kon ik zien dat ik uit donker hout ben gesneden. Fraai, leuk, open en fijn. Ik zou me misschien wel bestempelen als bijzonder design. Heb ik weer.

Wat ik zeker weet? Een goed gesprek kan tot veel leiden in mijn omgeving, dat heb ik al vaker gezien. Koffie doet wonderen voor de sfeer. En een lekkere lunch maakt de middag beter. Zonder schotjes ertussen, geen afstand tussen elkaar door het bureau — wel even dat hapje eten, wat niet mag in de rest van het gebouw. Mijn plek is een fijne plek.

Ik weet dat, op huisfeestjes, ik vaak ben waar 'het' gebeurt. In ons HUIS is dat ook ongeveer zo, hier is waar het gebeurt. Alles tussen de afspraken en het zakelijke door. Wie goed luistert, hoort dat het hier wordt uitgesproken. Even snel die afspraak voor volgende week maken. Wie goed kijkt ziet dat hier de verbanden worden gelegd. Wie goed ruikt, ruikt dat hier de essentiële geuren van Roosendaal samenkomen.

Met wie heb ik het genoegen?

07:00 uur. De ochtend is begonnen, best op een abrupte manier. Je wekker heeft zichzelf zojuist luid laten horen. Die overgang van dromenland naar het levende leven gaat bij jou altijd snel. In minder dan twee seconden zit je namelijk rechtop in je bed, mensen classificeren je dan ook regelmatig als ochtendmens.

De standaard ochtendroutine herhaalt zich: tandenpoetsen, de koude douche, ontbijten met een kwarkje met zelfgemaakte granola en blauwe bessen (ook al zijn ze niet in het seizoen, dan maar uit een diepvriespakje). Jij bent wakker, je dag kan beginnen.

Aangekomen in het HUIS, koffie uit de keuken gepakt, start je je laptop op. Eerste taak op je lijst is die enorm uitpuilende mailbox. Men heeft je weer weten te vinden. Iets met opgavegericht werken, je hengel uithangen in de gemeente, luisteren naar de inwoner en vanuit daar aan de slag. Naast je komt iemand zitten. Je hebt het in eerste instantie niet door, verzonken in je mailbox en met je hoofd al bij de overige to-do's op je *list* van vandaag. Bewust van de aanwezigheid van de ander word je je op het moment dat ze haar keel schraapt. "Ghrrmmm."

Een lichte buiging van je hoofd kun je niet voorkomen. Je kijkt haar net niet in haar ogen. Zij heeft het gezien, je weet het zeker. Wat nu?, schiet er door je hoofd. Je was bezig met de mail die je aandacht nodig heeft, maar je bevindt je nu in een soort niemandsland waarin elke keuze een foute keuze is. Spreek je haar aan, dan heb je zo een ellenlang kennismakingsgesprek. Negeer je haar, lijkt je een slechte collega. Het is een duivels dilemma. Een keuze uit kwaden. Een herhaling van zetten overigens ook, elke dag dezelfde riedel. Weer een nieuwe plek, weer een nieuwe collega. Geen idee wie er naast je zit.

Ze schraapt nog een keer haar keel. Blijf naar je scherm kijken, gaat er door je hoofd. Je hebt het gevoel dat je ogen uitpuilen, zo gefocust op de letters die je tikt. Weer een kleine beweging van haar. Ze kijkt je aan en haar ogen branden in je nek. Blijf doorwerken, gaat er weer door je hoofd. Maar je gevoel heeft het gewonnen van je ratio. Je kijkt haar aan en vraagt: "Met wie heb ik het genoeg?"

Sportschool

Er was eens een sportschool. Ergens op de vierde verdieping. Goed gevuld, volgens de kenner. Loopbanden, spinningfietsen en vele andere spullen die een goede workout niet in de weg staan. Menig fervent sporter zou blij zijn met deze apparatuur, sterker nog: hij zou in minder dan een jaar groot en gespierd zijn. Want niks zou hem in de weg staan de gym te pakken, bezig te zijn met zijn fysiek.

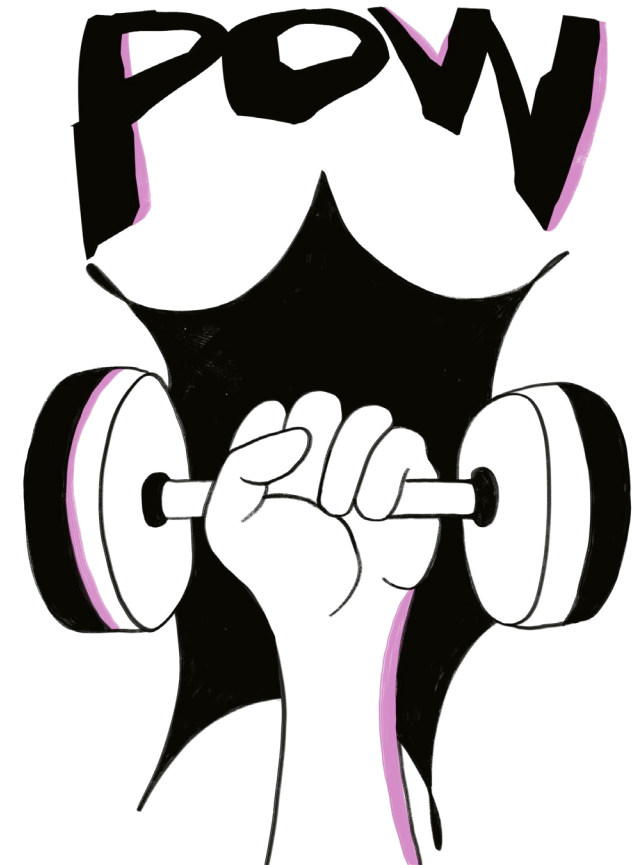
De geur van de ruimte komt je tegemoet wanneer je de deur open doet. Waar andere sportscholen je neus penetreren met een geur van zweet gemixt met desinfecterende spray om de apparatuur snel mee af te vegen — als de zwaar hevig ademende sporter daar al de tijd voor neemt — ruik je hier de geur van pasgeboren nepleer. Alsof nog niemand zichzelf de sterren in de ogen heeft gewerkt, er nog geen zweet gevloeid heeft.

Wanneer je goed kijkt, zie je dat de gym wel in gebruik is — hoewel de oppervlakkige kijker dit aan de *mise-en-scène* niet helemaal zou kunnen aflezen. Echter, zijn er kleine details die de aanwezigheid van sporters doen verraden. Vingerafdrukken op de halter, een net iets opgerekte elastiek, een dumbell die net verkeerd ligt en niet in de juiste gewichtscategorie. Het zijn die kleine dingen die de oplettende mens ziet waardoor hij de conclusie kan trekken dat hier een aardige groep wekelijks sport.

Maar wanneer je vraagt: “Sport jij hier?” Is het moeilijk te ontdekken wie er daadwerkelijk ooit in de gym heeft gestaan. De zoektocht naar een sporter die zijn zweet heeft laten zweten in het HUIS, is langer dan gedacht. “Ik sport liever in de sportschool, want als ik ook nog op kantoor sport, kom ik nooit thuis”, is een veelgehoorde quote, net als “Ik hou niet zo van sporten” en “Moet ik dan tussendoor gaan sporten?” Niemand lijkt een naam te kunnen noemen, noch de sporter zelf te zijn. “Nee, volgens mij doen die dames van informatie dat.” Wanneer je het aan hen vraagt, krijg je

weer een afwijzend antwoord. “Ik, sporten? Hoe zie ik eruit, schat?” Je komt niet verder dan de naam van een afdeling waar iemand zit die wel eens heeft gesport, iemand die een collega heeft, die een collega heeft die wel eens heeft gesport of iemand die wel de intentie heeft ooit te gaan sporten, maar dat nog steeds niet heeft gedaan.

Sterker nog, de zoektocht is misschien wel onbegonnen werk. Het lijkt er steeds meer op dat die ene die hier sport vinden, moeilijker is dan het vinden van een speld in een hooiberg. We kunnen het classificeren als de mythe van de sporter in onze sportschool. Als: wel verteld, nooit gezien. Het heeft wat weg van het mysterie van Loch Ness.

Kringen op de vloer

Het behoeft een beetje speurwerk, gebogen knieën en in sommige situaties zelfs een vergrootglas, maar wie goed kijkt kan ze al op veel plekken zien zitten. Kringen op de vloer. Je kan je afvragen hoe ze daar gekomen zijn. Soms is er een alleen, verdwaald. De ander zit met een groepje bij elkaar. De een meer vervaagd, de ander heel erg duidelijk. Het zijn de eerste gebruikssporen van het HUIS.

Wie met zijn knieën op de grond zit, met een vergrootglas in zijn hand, kan de geluiden die te maken hebben met de herkomst van de kringen horen. De aroma's zijn vaak ook te ruiken. Wie dan opkijkt, weg van de kring op de grond, ziet het gebeuren — recht voor zijn neus. Daar staat een van je collega's, bij het koffiezetapparaat. Hij tapt een papieren beker koffie, daarna nog een. Met zijn laptop dichtgeklapt, tussen zijn arm en borst vastgeklemd, staat hij te wachten op de druppelende koffie uit de automaat. Verzonken in gedachten zie je hem kijken naar zijn horloge. Hij moet vast zo naar zijn volgende overleg. 'Met zijn team? Met inwoners? De wethouder?' gaat er door je hoofd, vervolgd door: dat is 'irrelevante' info. Je kijkt langer en daar gebeurt het. Hij zet vijf bekers koffie op zijn ingeklapte laptop, de zesde beker past er niet meer bij. Dan loopt hij naar de eerstvolgende deur. Je ziet hem onhandig proberen de deur open te maken, geen handen meer vrij. Je ziet aan hem dat hij op zoek is naar de juiste manier. Opeens lijkt hij de oplossing gevonden te hebben, hij gaat door zijn knieën en zet de beker die hij in zijn hand heeft op de grond. Hij gaat weer staan, opent de deur, pakt de beker en zet die aan de andere kant van de deur en sluit de deur weer.

Je loopt ernaartoe en ziet het, de zoveelste kring heeft het tapijt bevlekt.

Cabaret tussen de muren

"Heb jij de post al doorgegeven aan dinges?"

"Oh ja, al gedaan."

"Inclusief natte handtekening?"

"Ja vers gekrabbeld, drie keer gescand en digitaal in het systeem gezet."

"Mooi, heb je dan ook alles weer teruggezet in de kast bij de juiste tags? Het nieuwe kantoor zorgt soms wel voor wat verwarring.

Gelukkig hebben we deze plek kunnen claimen."

"Wacht, even staan." *zet bureau op standje hoog* "Ja, altijd op de juiste plek. Hoorde laatst trouwens een leuke grap van m'n buurvrouw."

"Oh, wat dan?!"

"Oké, klaar voor? Ik lag namelijk helemaal in een deuk, bijna geplast in mijn broek van het lachen."

"Wacht even, ik doe de deur dicht. Cabaret blijft tenslotte tussen deze muren, hè."

"Een naaimachine naait en een nietmachine..."

"NIET, HAHAAHHIIHHIHHWOEHAAAA."

"HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHOEOEOEOHIIHHIHI."

"Die is goed zeg! Weet je nog, vroeger, in die goede oude tijd. Toen nam je iedereen in de zaal mee en lachen dat we deden!"

"Jaaa, dat was zo leuk, die eindejaarsborrels waren echt van een hoog niveau. Van zang en dans tot cabaret en dichters, alles kwam voorbij." *zet de deur weer open*

"Dat mag wel weer terugkomen ja, maar dat komt vanzelf wel weer."

"Hooooi dames, ik heb weer wat voor jullie."

"Heee, kon je de digitaal weer niet spreken hahawhoehoe."

"Whoehahahah ze zegt het."

"Haha ja dames het lukte me weer niet. Bedankt weer!"

"Houdoe hé, succes vandaag!"

"Weet je wat ik gisteren meemaakte toen ik bij het boekenclubje zat?"

"Nou?" *zet bureau op standje zitten*

DE TWEEDE

De tweede.
Boven de eerste.

De tweede.
Ze waren de eerste.

De tweede.
Altijd samen.

Plek van maken.
Waar we zijn begonnen.

De tweede.
Het drukste.

De populairste, niet de eerste.
De tweede.

Hier is de koffie al doorgelopen.
Weten we van wanten.

De tweede.
Waar we elkaar ontmoeten.

Tweede.
Was de eerste.
Blijft de beste.

Op de tweede.

Autonomer werken

Het is een koetjes-en-kalfjes-gesprek. Er wordt helemaal niks gezegd, al bijna een goed uur niet. De inhoud is ver te zoeken, het ritme van het gesprek ook. Eens in de zoveel minuten stelt je collega jou een vraag, jij reageert er dan weer op. Soms met vertraging van een paar minuten, soms in de snelheid met een duidelijke “Ja”, “Nee” of “Misschien”. In een soort van gebalanceerd pingpong, want je stelt met duidelijk plichtsbesef soms een loze vraag terug. Niet erg, soms zijn dat precies de juiste gesprekken om tijdens je werk te voeren. Je wordt wakker uit de eindeloze stroom van vragen als die ene vraag aan je wordt gesteld: “Wat is het leukst aan hier werken?” Verbazing valt te lezen van je gezicht. Je mond open gevallen. Waarom stelt jouw collega, waar je al jaren mee werkt, jou deze vraag? Alsof je in een nieuwe ronde sollicitaties zit. Of erger nog, hij moet zoeken naar zijn eigen ik — hij twijfelt over zijn werk hier. Je vond het eigenlijk net weer leuk worden met elkaar. Zonder meteen een tegenvraag te stellen, neem je de tijd om na te denken over de vraag die je zojuist is gesteld. “Sorry, zo wilde ik niet kijken”, zeg je tegen je collega, om hem maar niet ongerust te laten worden over de blik die je hem zojuist gaf. Gevolgd door een kleine “Hmmm” en stilte. Er schiet van alles door je hoofd: het autonome werken, de vrijheid, dit prachtige nieuwe HUIS, de gemeente en de inwoners waar je zo van houdt, de gekte van het werk in het sociale domein, de betrokken vrijwilligers. Je weegt ze geduldig tegen elkaar af, om vervolgens vol overtuiging te antwoorden met: “Het autonome werken.”

Je denkt meteen terug aan die ene verjaardag, waar je precies dit antwoord gaf aan tante Cor. Ze was op wonderlijke wijze naast je komen zitten, de laatste keer dat je met haar sprak was een vage herinnering uit het verleden — je jeugd. Het vermijden van gesprekken met haar was een doel op zich geworden, vooral wanneer ze begon over ‘je lief van vroeger’ — altijd met een oordeel. Helaas was dat deze verjaardag niet helemaal gelukt en zat ze, terwijl het einde van de verjaardag steeds meer naderde en daarmee de worstjes in een steeds kleinere, zieligere groep op het bord op tafel lagen, naast je. Ze vroeg je naar je baan. Je vertelde vol passie over het werken voor Roosendaal, dat gekscherend in een campagne ooit zelf zei: “Wij zijn geen gemeente, wij zijn Roosendaal.” Die boodschap probeerde je duidelijk te maken aan Cor, maar zij leek hem op geen enkele manier te begrijpen. De meta-communicatie ontging haar volledig, ze hamerde continu op het feit dat een gemeente altijd een gemeente is. Jij kon alleen maar knikken. Totdat ze je dus vroeg wat je het leukste aan je werk vindt en jij antwoordde met: “Het autonoom werken.” Juist op dat moment beseft je dat dat antwoord misschien een brug te ver was. Cor leek in alle staten. Misschien schaamde ze zich in het moment, voor de rest van de kring, om weer een discussie met je aan te gaan - je te vertellen dat ze geen idee had waar je het over had. Juist dat is geen verrassing meer. Wie begrijpt het wel? Wie snapt 100 procent wat het betekent? Laat staan dat jij het zelf destijds volledig wist.

Als je terugblijkt op dat moment, weet je ook meteen dat je nu echt een beetje uit de mode bent als het 'autonomer werken' je volledig onbekend in de oren klinkt. Het is meer ingeburgerd, het woord wordt vaker in de mond genomen. Al zou het je niet geheel verbazen als tante Cor nog steeds geen enkel idee heeft. Mocht ze al een idee hebben, dan weet ze nog steeds niet exact wat het inhoudt, want ze heeft het nog nooit meegemaakt. Niet zoals jij althans. Als geen ander weet je wat de mens staat te wachten die het nog nooit heeft meegemaakt. Voor de een betekent het meer plezier dan voor de ander. Niet iedereen houdt ervan, maar jij bent er verzot op. Je bent zelf namelijk aan zet. Jij en je team die de koers bepalen, geen vervelende teamleider meer — geen gedoe met middenmanagement. Altijd even makkelijk? Nee, zeker niet. Absoluut niet als iets je niet zint aan een andere collega en je het dan zelf moet aan gaan kaarten. Niet als je met elkaar de 'beoordeling' moet doen, of verdeling van de werkdruk. Maar wel als het gaat om met elkaar besluiten wat het goede is, aan het roer staan en met elkaar maken. Veel meer als team, veel meer als collega's, veel meer vertrouwen en met én voor de inwoner.

Zo kun je je herinneren dat het vroeger gewoon van negen tot vijf was, maar nu is het van wanneer het werk daar is tot wanneer het werk klaar is. Je kiest zelf wanneer je wilt werken. Laatst was het warm, stond je in de middag op de golfbaan en pakte je 's avonds nog wat uurtjes extra. Jij tekent er wel voor. Terwijl alle voordelen, nadelen en anekdotes in je hoofd voorbij komen, word je uit je gedachten gehaald door je collega. Hoelang zat je in je hoofd? Het kan zo een flink aantal minuten zijn. Het lijkt alsof hij helemaal is gestopt met zijn werk, hij kijkt je aan. Op het moment dat hij je blik goed te pakken heeft, knikt hij instemmend en gromt 'ie kort. Bevestiging. Hij vindt dat autonomer werken ook wel het leukste aan hier werken. Op dat moment klapt hij zijn laptop dicht, grist alles van zijn bureau en roept: "Ik ben het terras op, kijk even naar die zon buiten. Mail je vanavond nog wel even." In minder dan een paar flinke passen is hij met de noorderzon vertrokken. Wat is het toch fijn, dat autonomer werken.

Koektrommel van Roosendaal

Als Roosendaal een koektrommel zou zijn, zouden er vele smaken te vinden zijn. Heb jij er ooit over nagedacht welk koekje je zou zijn, als je een koekje zou zijn? Verkies je een smeug cakeje boven een Oreo? Of toch liever een Sprits? Of kun je je vereenzelvigen met een kletskop, zonder daartoe een reden te moeten noemen? Als wij de mensen vragen welk koekje ze zouden zijn en die in een koektrommel zouden stoppen, dan zou dit een beetje de koektrommel van Roosendaal zijn. We houden van een diverse koektrommel, met veel keuze. We vinden dat iedereen er mag zijn, mee mag praten en mee mag doen. Hoe diverser en inclusiever onze koektrommel, hoe fijner! Immers, een gemeente bestaat uit iedereen, daarom hopen we ook iedereen te kunnen representeren.

Smarties koekje

Je moet van alles kunnen en samen een geheel zijn.
Kennissen hebben van alles.

Kletskop

Omdat ik goed ben in het sociale aspect van mijn werkzaamheden.

American Chocolate Chip Cookie

Populair. Dat hoeft je niet altijd te zijn, maar is wel heel erg fijn.

Maïzena koekje

Een verbinder. Je zorgt ervoor dat iedereen zich thuis voelt.

Oreo

Je moet wel je mannetje of vrouwtje kunnen staan, maar zacht van binnen zijn om mensen toe te laten en een goede band te creëren in je team.

Cookie dough

Veranderlijk. Want als je overtuigd bent van je eigen overtuigingen ga je het hier niet redden. We blijven toch ambtenaren en we moeten ons kunnen aanpassen aan de omgeving.

Mariakoekje

Geen gedoe. Recht toe, recht aan.

Sultana

Je kan nogal veel zijn,
zoals de Sultana ook met z'n drieën verpakt zit.

Time Out

Soms even afstand nemen om beter te kunnen beoordelen.

Liga

Oud, maar nog steeds heel erg lekker.

Kokoskoekje

Je bent echt een verzorgend type.

Eindejaarsborrels

Het recept voor een goede eindejaarsborrel

20 gram Talentenjacht
100 ml Knappe mannen
1 tl Lemon&ginger en Rooibos thee
1 kg Dansvloer
100 kg Verplicht gevoel thuislaten
100 l Drank!!!!
50 gram Goede muziek
2 dl Ballenbak
4 el Leuk thema
1 tl Recreatieteam
40 l Kebabkraam (ook vega!!)

1. Verhit de talentenjacht in de pan. Wanneer de talentenjacht is gesmolten voeg je de helft van de knappe mannen toe. Deze fruit je aan tot ze glanzen.
2. Meng in een middelgrote kom de andere helft van de knappe mannen, een mengelmoes van de Lemon&ginger en Rooibos thee, recreatieteam en ballenbak samen tot een geheel. Dek af met een vershoudfolie en laat ongeveer anderhalf uur op een middelwarme plek rijzen.
3. Voeg nu de dansvloer, verplicht gevoel thuislaten en goede muziek toe aan de talentenjacht en de eerste helft van de knappe mannen. Laat dit ongeveer vijf minuten op laag vuur mee pruttelen.
4. Wanneer de saus wat dikker is geworden, voeg je de laatste ingrediënten toe. Namelijk: leuk thema en kebabkraam (ook vega!!).
5. Laat de oven op 200 graden voorverwarmen.
6. Maak van de gerezen mengelmoes een bol en stop dit voor 30 minuten in de oven.
7. Dien het samen op.
8. Eet smakelijk!

Kommetje vooroordelen

Voor je het weet ben je ambtenaar. Mensen vinden je dan soms raar.

Je krijgt het label 9-tot-5, je wordt gezien als zeikwif.

Maar werken voor Roosendaal, niks is minder waar.

Je bent een held in normale mensenkleding, jij maakt het klaar.

Stapeltje werkspullen

Beginnend met een laptop, met daarop notitieboekje, voorstel, brief, post-its, telefoon, theetje, pen, chocolademelk, potlood, Tipp-Ex, stift, tape, koekje, tablet, onderzetter, poster, notitieboekje twee, cracker kaas, agenda, flyer, tijdschrift, zelfgemaakt afgekleven stukje bananenbrood, fotolijstje van je kinderen, etui, trui, verdwaalde papiertjes waarvan je denkt dat je ze ooit nog nodig hebt terwijl je zeker weet dat je ze nooit meer gaat gebruiken, schetsboek, laptopshoes, muis, zakje rooibosthee, oplader, pakje sigaretten, portemonnee, sleutels, boek, koffie, werktelefoon, zakje lemon&ginger thee, stropdas, to-do list boekje, boterham pindakaas en werktelefoon.

Neem 't allemaal mee. Inboedel van de dag, verdwenen wanneer het klaar is. Gediend als dienblad, torentje, tas, fashion item, rugzak, energizer, voeding, projectuitleg, herinnering, noodrantsoen, verzamelzakje, vochtanvuller, focusmachine, voorraadkast, inspirator, verrassingselement, service, complementair onderdeel, dienst en hoe-druk-ben-ik-indicator.

Oftewel, het mobiele bureau.

Chocolademelk

Na een kleine rondleiding door het gebouw had ik wel even wat rust verdiend. Ik koos vandaag voor de keuken op verdieping twee, af en toe een beetje gek zijn is oké. Omdat ik al in deze gekke mood was, koos ik dit keer niet voor koffie. Nee, ik koos voor chocomelk. Maar tot mijn grote verbazing waren er twee soorten, dit had ik nog nooit gezien. Wat nu?! Ik besloot meerdere collega's bijeen te roepen. Tijd voor een review...

"Ik was eigenlijk van plan mijn week te starten met niet al te veel suikers, maar toen ik zag dat er te kiezen was uit Chocomel en chocolademelk, moest ik dat natuurlijk even uitproberen. Mijn collega nam chocolademelk, ik de Chocomel. Nou, wat denk je? Verkeerde keus! Als ik van tevoren had geweten dat in Chocomel dus geen melk zat, was mijn keuze al snel gemaakt. Achteraf gezien vrij logisch, maar na een druk weekend was het kwartje nog niet gevallen. Ondanks het maken van de verkeerde keus en het gebruiksvriendelijke apparaat geef ik de Chocomel een dikke 7."

7/10

"Chocomel heeft voor mij niet de intensiteit in smaak zoals de chocolademelk. De k in het woord voegt toch meer toe. Daarom kies ik in deze strijd voor chocolademelk. Een dikke 7,5."

7,5/10

"Ik ben niet zo'n fan van Chocomel, heb vaak last van mijn darmen na het drinken van dit zoete drankje, maar toen ik REVIEW hoorde was ik toch van de partij! De Chocomel is voor mij wel een winnaar in deze strijd. Chocolademelk smaakt gewoon lekker, maar Chocomel geeft dat zijdezachte gevoel. It was all worth it! Ik geef het een 8."

8/10

"Sorry, ik drink alleen havermelk."

0/10

"Het gevoel in de mond dat ik krijg van de Chocomel is vol, maar de afdrank maakt toch wel dat je denkt van 'hé, wat gebeurt hier allemaal?'. Dat heeft chocolademelk wat minder. Daarom kies ik voor chocolademelk! Een 7."

7/10

Chcocolademelk
7,3

Chocomel
7,5

Dé blik

Twee ogen. Twee wenkbrauwen. Twee lippen. Eén neus. Eén gezicht.

Wanneer alle 57 spieren op de juiste manier samenwerken, ontstaat er een alleszeggende blik. Zo eentje waarvan de ontvanger van die blik exact weet wat je bedoelt. Ongezegd, onuitgesproken, maar duidelijk. Je kent dat soort blikken, van je moeder — vroeger als je iets deed wat niet mocht. Van je vriend die jou heel erg leuk vindt of van die persoon naast het veld die het helemaal niet eens is met de beslissing van de scheids. Het zijn boekwerken geschreven door de visuele taal, samengevat in — soms minder dan — één milliseconde.

Er is een blik van een persoon, die zorgt voor zoveel. Voor angst - paniek en directe gedragsverandering. Een autoritaire blik, doch vriendelijk. Het is de blik van de HUISmeester van het HUIS.

Vuur van binnen. Je voelt je betrappt, je bent gezien terwijl je iets deed wat eigenlijk niet mag. Tegelijkertijd komt dat ene duivelse stemmetje in je op: joh, ik bepaal zelf wel wat ik doe. Jij gelooft immers helemaal in dat autonoom werken. Met een neergeslagen blik prop je de boterham kaas net iets te hard terug in het boterhamzakje dat je vanochtend met zorg hebt klaargemaakt. Je ziet vier kruimels liggen en terwijl je ze ziet, check je of de blik nog jouw kant op komt.

Hij is verder gelopen, jij hebt je zakje opgeborgen.
Afspraak is afspraak, zelfs één blik kan het je duidelijk maken.

180° agenda

Volle agenda, heel belangrijk is het niet. De to-do list is gevuld met activiteiten die in de prioriteits-categorie 'doen we later wel' vallen.

Totdat dat ene belletje komt. "Hé, ik heb je nu nodig. Spoedje."

"Ben al onderweg", reageer je. Als een brandweerman die zich moet omkleden voor een melding, maak je je klaar. Sleutels, pasje, telefoon en een tas met eventuele benodigdheden. Al bellend verzet je de afspraken naar een nader te noemen dag.

Dit is stiekem waar je heel lekker op gaat. Een totale kanteling van de agenda, een brandje blussen, dat radertje zijn in het tijdelijke heldenteam. Op standje 180 graden, met de druk van een pressure cooker de uitweg vinden. Met uiteindelijk het resultaat. Een direct, in your face resultaat waar je niet onderuit kan. Gaat het de ingezakte appeltaart zijn of de hoogste score in het darten? Alles voor dat tweede.

Vandaag komt de commissaris van de Koning op spontaan bezoek. Onaangekondigd. Zij wil het HUIS van Roosendaal komen bekijken voor inspiratie. Dit is hét moment om alles tiptop in orde te maken.

Je belt die ene collega, de burgemeester, een paar wethouders en controleert de beveiliging van het pand. Nog even iets bij de ingang, even speciale koekjes halen of misschien zelfs taart. Je weegt alles zorgvuldig af zonder uit de actiemodus te stappen. Het moment suprême komt eraan. Daar is ze. De rondleiding is perfect. De verhalen kloppen. De interesse is gewekt. Tevreden verlaat ze het HUIS van Roosendaal. Yes!

Aan het eind van de dag plof je op de bank. Je voeten branden nog na van de kilometers die je iets te snel hebt gelopen. Vermoeid kijk je naar het plafond terwijl de adrenaline langzaam, met elke rustiger wordende hartslag, je lichaam verlaat. Een trots gevoel bekruipt je. "Je hebt het goed gedaan", zeg je in gedachte tegen jezelf. Weer een verhaal toegevoegd aan de collectie.

Onder de douche loop je de hele dag nog even door, je droogt je af en stapt de badkamer uit om vervolgens in bed te belanden. Met een grote glimlach op je gezicht staar je in de oneindige stroom aan gedachten. Vannacht kan je niet slapen, maar dat is oké. Morgen weer een normale dag.

Maar bestaat die eigenlijk wel?

Straffe taal over hoe we het het liefst doen

Wij van Roosendaal kunnen ons herinneren hoe we het ooit deden, maar niet hoe het zou moeten. Daarom kiezen we voor dat avontuur. Hoe we het ooit deden is saai. Niet weten hoe het zou moeten, dat is de nieuwe kers op de taart. Het enige wat ik weet, is dat ik niks weet. Met die gedachte gaan we de hort op, het HUIS uit.

Kan je een baan krijgen zonder opleiding? Dat zou moeten kunnen toch? Waar ben je goed in? Welke skills bezit je? Heb je iets waarmee je de gemeente kan verrijken? Dat zijn de vragen die de koektrommel doen aanvullen met smaken die nog niemand heeft geproefd.

Hoe ziet het gemeentehuis van Roosendaal eruit? Hoe zou het eruit moeten zien? Welk gevoel moet het hebben? Zo bedachten we het HUIS van Roosendaal. Een plek waar je je welkom voelt, waar je mag zijn. Waar iedereen samen kan komen.

Kun je doorgroeien? Natuurlijk, waar wil je heen? Waarom? Hoe? Wanneer?

Aan welke eisen moet ik voldoen? Huh? Wat? Een lijst met eisen, dat is hoe we het vroeger deden toch?

Doen hoe we het altijd al deden is zó 1990. Welkom in de toekomst, in de wereld van vandaag. Welkom in het 'we hebben het nog nooit gedaan, dus we denken dat we het wel kunnen'-paradijs. Met onze kritische blik, bewapend met pittige vragen en nieuwsgierige observaties durven we de vernieuwing in te stappen. Anderen worden zenuwachtig, wanneer we de kamer in komen lopen. Ze lopen de kamer uit met meer vragen dan antwoorden, maar enthousiasme voor de toekomst. Daar waar we gezamenlijk naartoe gaan.

Dus kom maar op met de uitdagingen, vraagstukken en problemen die ons in de hoek van de ring plaatsen. We komen er toch wel uit.

Handdoekje leggen

Ik werd wakker, dit keer vroeg. De wekker ging om 06:30 uur. Normaal gesproken ben ik pas om 09:00 uur op kantoor, maar de strijd is begonnen. Wie het eerst komt, wie het eerst maalt. Ken je dat fenomeen? Het is ons niet onbekend, misschien heb je je er zelf wel eens schuldig aan gemaakt. Handdoekje leggen in een all inclusive hotel in Turkije? Hou dat even in je achterhoofd terwijl je mijn strijdplan verder leest.

Snel onder de douche, vijf minuten maximaal, want om 07:00 uur moet ik echt op de fiets springen. Ik trek het eerste shirt wat ik zie uit de kast en die broek van gisteren kan nog wel. Sjaal om, jas aan en gaan. Ik kies vandaag voor de elektrische fiets, extra snel!

Wanneer ik aankom op kantoor, zie ik dat de eerste handdoekjes al liggen, shit. Marieke van de groep P&O heeft mijn lievelingsplek al geclaimd... Oké, op naar plek twee in mijn top drie. Verdieping drie. Ik sprint naar boven, sla elke keer een traptrede over, het beest in mij komt los. Met mijn handdoek over mijn schouder heb ik mijn lievelingsplek in het vizier. Hij is vrij! Ik kan mijn geluk niet op. Maar, wat zie ik daar nu? Dirk komt net aan gesprint. Met zijn schoenmaat 46 maakt hij grote stappen richting de plek, mijn plek, het walhalla van verdieping drie. 'Dit gaat mij niet gebeuren' denk ik als ik met grote ogen naar Dirk en zijn schoenmaat 46 kijk. Laatst heb ik nog op atletiek geleerd hoe ik ver kan springen, deze tactiek wilde ik dan ook maar al te graag toepassen. Ik nam een aanloop, zette mijn hakken in het tapijt... Een, twee, drie.. en springen maar!

Voordat ik het me besepte, zat ik op de schoot van Dirk. Zijn grote blauwe ogen keken mij diep aan tot in mijn ziel. De zin "Met wie heb ik vandaag het genoeg?" voelde als een goed glas rode wijn, of als de zomerzon op mijn huid, het beste plekje bij het zwembad. De strijd was over. Dit is nu ONZE plek.

Dit, mijn zoon, is hoe papa en mama elkaar hebben ontmoet.

Bierdrinkclub

Aan: jou
Onderwerp:
Datum:

Van: De club
Het geheim van de Bierdrinkclub.
23 februari 2023 18:00

Vandaag zijn we echt in onze nopjes. Dit is de dag waar we op hebben gewacht. Al sinds het ontbijt zitten we met enthousiasme in de maag en wordt de lever warm van het avondwerk. Alleen nog even de zaken afronden, dan kunnen we. Hoe is het met die ene? En die ander? Straks bij het koffieapparaat spreekt het ene deel het andere al om de opstelling te bespreken als warming-up. Nu nog koffie, maar straks die verfrissende 'aaaah' bij de eerste, tweede en derde slok.

Op het fietsje naar de club. Daar komen we bij elkaar. De een is altijd te vroeg, die tweede precies op tijd, drie tot zeven exact vijf minuten te laat. De overige twee? Daarvan is de vraag wanneer ze komen.

Eenmaal bij elkaar halen we verhalen op alsof die zon vanochtend nog opkwam. 'HAHA' om het één en een beetje meer 'haha' om het ander. Soms een klein spelletje, soms intense aandacht, soms een pijltje in het bord, soms een keu in de hand, altijd met een biertje in de andere. Even de geneugten van het leven vieren en het ongenoegen laten gaan. "Hoe is het met het vrouwke?" "En de kleine?" "Mijn zoon ging voor het eerst naar de universiteit!" Na het zoveelste biertje vinden de gesprekken ook dieper in het glaasje plaats. Politiek, zowel regionaal als landelijk. Heftige meningen wisselen zich af met een sussende conclusie. Gelukkig. Volgende keer weer.

Je mag lid worden. Vrij voor iedereen die houdt van bier drinken en van ons. Niet te moeilijk doen. Je bent welkom. Lijkt ons duidelijk toch.

Groetjes,
Rbc 't HUIS.

Fakka bro

Na ons tweede rondje buurtpreventie kwam de melding ineens binnen, iets met vuurwerk en een hoop geschreeuw. Een paar jongeren die we twee dagen geleden ook al hadden gesproken zouden zorgen voor overlast. Je keek me aan met een verbaasde blik, ik kon de melding ook niet zo goed plaatsen. Toen we ze voor het laatst spraken waren ze bezig met het organiseren van een voetbaltoernooi voor de jongeren in de wijk. Iets waar ik erg enthousiast van werd en waardoor ik het gevoel van trots ervoer. Ik besloot met open blik naar de plek van de melding te gaan, geen vooroordelen maar een luisterend oor. Dat is tenslotte wat deze jongeren nodig hebben in mijn ogen. Jij ging met mij mee, want je was wel benieuwd hoe we deze melding gingen oplossen.

"Yo boys, wat is hier gaande?"

"Ai no... de blauw is daar bro's..."

"Gaat toch niet zo lekker, hè?"

"Jawel gaat goeie toch, maar vandaag was beetje herres."

"We hebben een melding gekregen dat er wat overlast is uit de buurt, hoe komt dat? Twee dagen geleden waren jullie nog zo lekker bezig."

"Wat kan ik zeggen mevrouw, we mochten niet bij Annas thuis drillen dus zijn we hier beland."

"Ik snap dat jullie graag samen willen chillen, dat mag natuurlijk ook. Maar we moeten ook rekening houden met de rest van de buurt."

"Snap ik mevrouw."

"Hoe gaat het met jou dan?"

"Ik zeg je yusu mevrouw, deze dagen zijn strijden man. Scorro en daarna ook nog djoenta, het geeft me znoen. De straat is de plek waar mandem samenkomen."

"Dat klinkt niet chill, is er misschien iets waar wij je bij kunnen helpen?"

"Ik weet niet man. Weet je wat die ding is mevrouw, het is niet

makkelijk osso. Padre is veel loesoe en madre heeft wel meer aan haar ede."

"Ik vind het heel fijn dat je dit deelt. Ik geloof dat jullie het niet makkelijk hebben en het hangen willen we daarom ook niet van jullie afnemen. Wat zou er voor zorgen dat het wat makkelijker wordt voor jullie?"

"Bedankt mevrouw. Deze vraag is faja, laat me denken."

"Misschien kunnen we nadenken over een spot waar we wel samen kunnen komen?"

"Ja lijkt me wel goeie man."

"Cool, laten we woensdag meeten om een plan te maken voor deze spot!"

"Saf!"

Zonder verwachting stappen we woensdag de auto in om de jongens op de afgesproken plek te ontmoeten. Eenmaal aangekomen op de plek stap je als eerste uit de auto. We lopen samen naar het pleintje toe. In de verte zien we een groepje mensen staan, zijn het de boys? Of is het een andere groep mensen? Als we dichterbij in de buurt komen, zien we dat het andere mensen zijn. We blijven voor de zekerheid vijf minuten staan, wie weet komen ze toch opdagen of hebben ze wat vertraging.

Even later maak ik de beslissing om terug naar de auto te gaan, jij aarzelt even. "Weet je het zeker?", hoor ik je zeggen. "Ja, volgende keer beter." Wanneer we ons omdraaien horen we in de verte geschreeuw. "Faka blauw", wordt er geschreeuwd in onze richting. We draaien ons om en zien de boys van twee dagen geleden met een grote grijns op ons af komen fietsen. Ons hart maakt een klein sprongetje. Zie je wel, er zit altijd een verhaal achter gedrag.

Straattaalwoorden uitleg:

ai no [aainoow] niet weer he

(de) blauw de politie of handhaving.

djoenta [djoentaw] werk

drillen [drrillen] undercover woord voor chillen, (wiet of hasjesj roken)

faja [vaja] moeilijk

herres [herrez] chaos

ede [idde] hoofd

loesoe [loesoe] weggaan

madre [madre] moeder

mandem [mandemm] groep jongens

osso [ossoh] thuis/huis

padre [padre] vader

saffe [saffeh] is goed

scorro [scorrow] school

spot [spot] plek waar je kunt ontspannen en samen komt

yusu [jusu] serieus

znoen [snoehn] hoofdpijn

De schacht

Ik zie het allemaal, verandering aan alle kanten
maar ik blijf stevig staan, nu mét planten

Bouwlui overal om mij heen, zorgvuldig besparen
Soms kijken ze even gemeen, zal wel bedaren

Ze halen iets weg, nemen het mee
Het komt altijd terug, in een ander idee

Niet groot slopen, maar handmatig peuteren
Geen lompigheid, maar kneuteren

Afval is niet te vinden, op één container na
Is dat alles? Dat was vroeger anders, ja

Langzaam transformerend, in een ander verhaal
Helemaal absorberend, energieneutraal

Een nieuw likje verf aan alle kanten, gemaakt met een dun kwastje
Daarom ben ik nu met planten, in een nieuw jasje

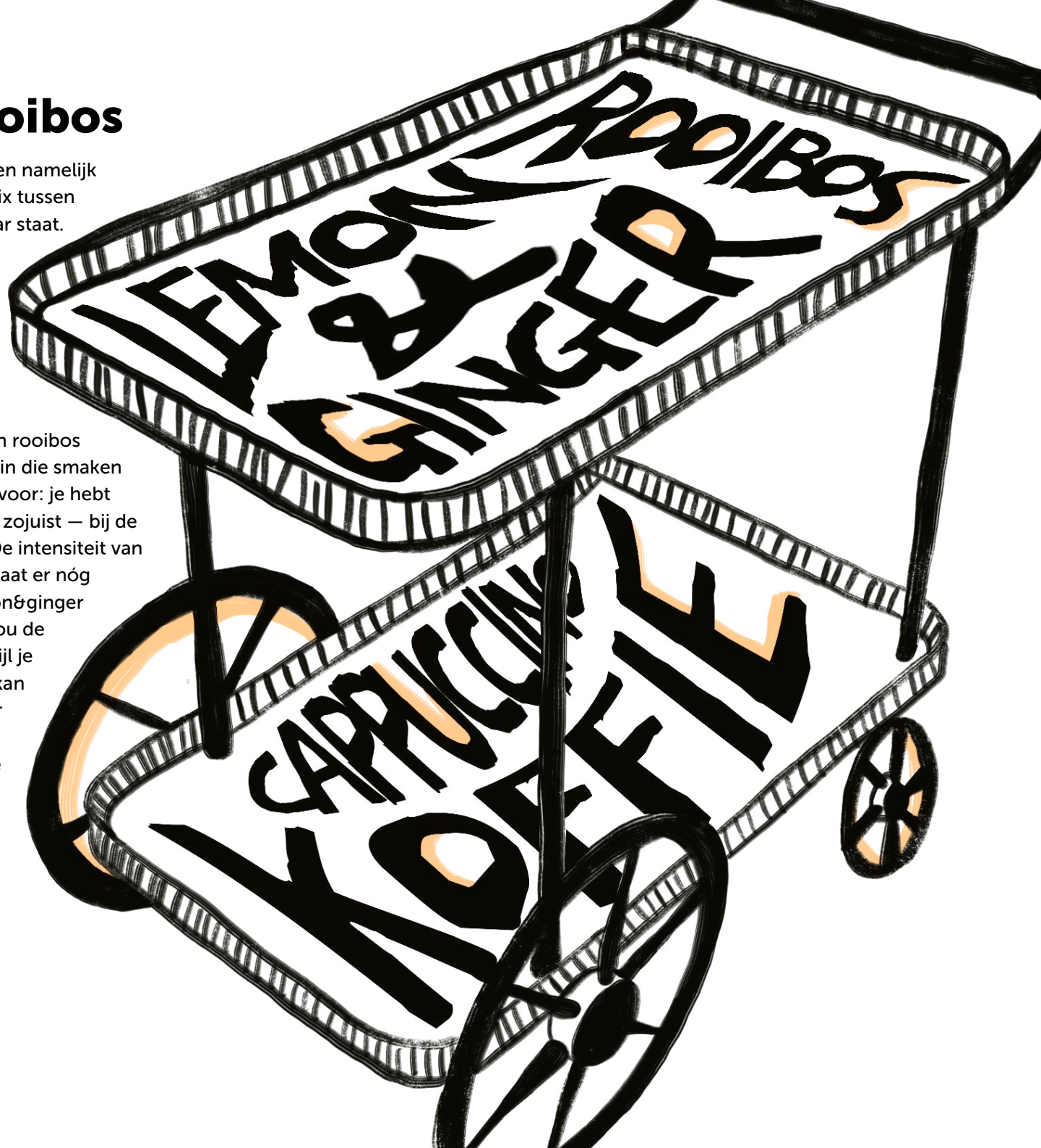
Vergezeld met het nieuwe, maar toch oude
Achter het HUIS van Roosendaal, waar we een verhaal bouwde

Lemon&ginger en rooibos

Je schaamt je een beetje, de wieltjes onder je kar maken namelijk nogal wat geluid wanneer je hem vooruit duwt. Een mix tussen piepen en gerammel van alles wat nog op de serveerkar staat.

Onderweg naar het zoveelste koffieapparaat dat je bij dient te vullen. Je verbaast je elke keer weer over de gigantische hoeveelheid koffiebonen die er doorheen gaan. Ze drinken het hier alsof het koud water is op een ongekend warme dag.

Overigens is dat niet het enige wat als warme drankjes over de toonbank gaat, de thee valt ook in de smaak. Meer specifiek weet je dat dat lemon&ginger en rooibos is. Die zijn altijd leeg. Mensen hebben soms zoveel zin in die smaken thee, dat ze je komen halen. Dat ben je tegenwoordig voor: je hebt een extra pakje neergezet. Dat had een tijdje zin, maar zojuist — bij de vorige keuken — zag je dat dat al geen zin meer had. De intensiteit van drinken lijkt alleen maar te worden vergroot, de thee gaat er nóg sneller doorheen. Er worden hier sloten koffie en lemon&ginger en rooibos gedronken. Ze moeten ergens van leven, zou de conclusie kunnen zijn die je zou kunnen trekken. Terwijl je aankomt bij de volgende keuken weet je het zeker: je kan de conclusie trekken. De koffie is op, de lemon&ginger heeft nog een verdwaald zakje in zijn doosje liggen en de rooibos is in geen velden of wegen te bekennen. Ze hebben weer doorgedronken.

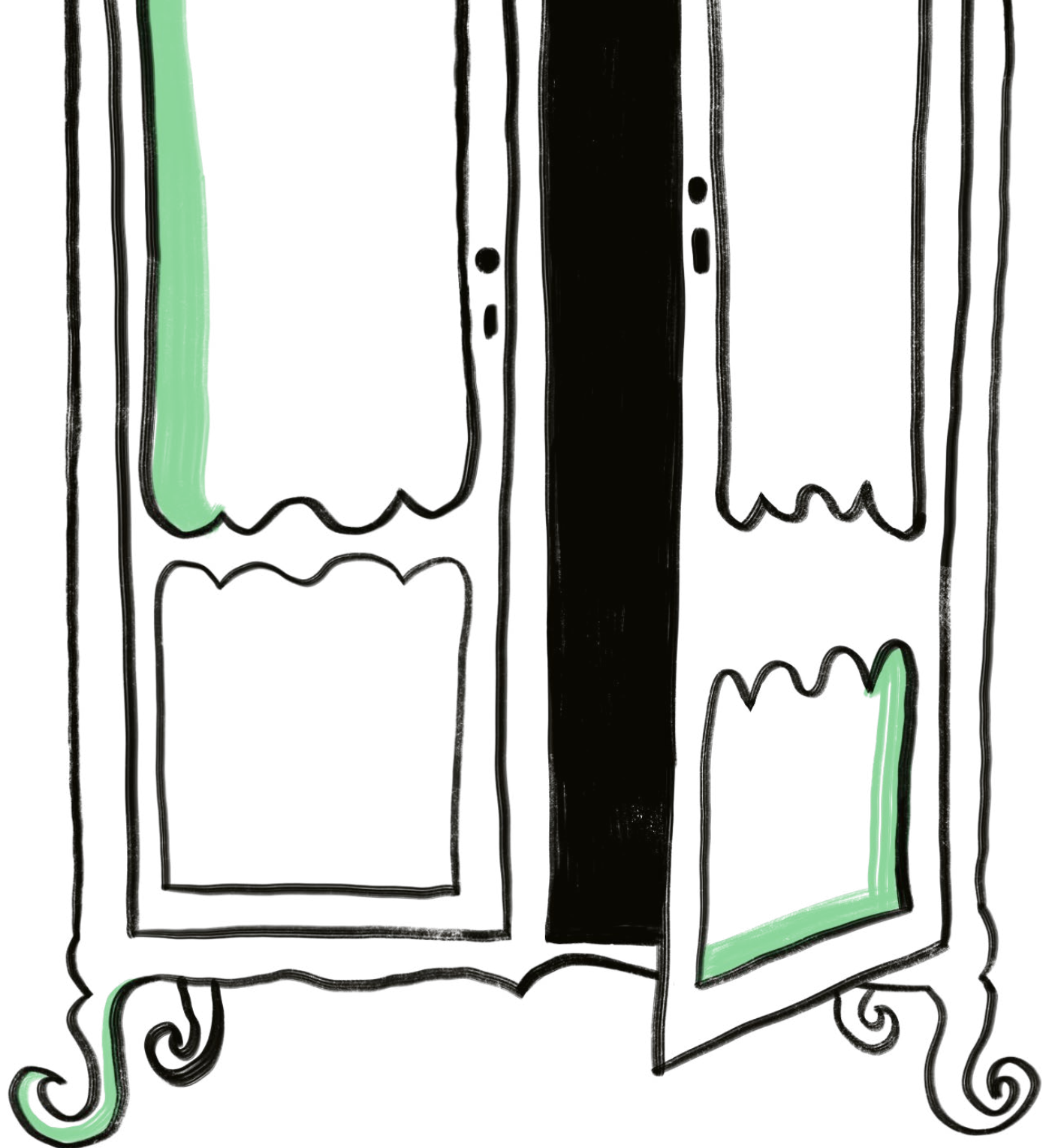
Dag pak

dag pak
ik ga in mijn dag pak
spijkerbroek, t-shirtje, ik heb de dag in mijn zak

mijn collega's?
spijkerbroekjes, geruite blouses, nette jurkjes,
pantalons met een hip shirt, fashionista's, ik-heb-
gewoon-wat-uit-mijn-kast-geplukt gast

doe gewoon hoe je zelf wil gaan
niet strak aan het lijntje, dit is een Roosendaal baan

het is geen blabla dat jou lokt
wij zijn geen pakken-gemeente, tenzij je het zonder
stropdas, met de bovenste knoopjes open en een net
iets te hippe riem rockt

Pand sluiten

Ik klap mijn laptop dicht, einde dag. Het is mooi geweest. Gedaan wat gedaan moest worden, gesprekken gevoerd die gevoerd moesten worden en dat ene laatste mailtje verzonden. De dag zit erop. Ik kijk om me heen, doorbreek mijn bubbel. Wow, ik ben de laatste. Althans, dat denk ik. Het is half acht, eigenlijk heb ik ook wel honger. Ik stop de laatste spullen in mijn tas, doe hem om en loop naar beneden. Langs de security de deur uit. Ik lach vriendelijk en roep nog: "Fijne avond!"

Terwijl ik in de sluis sta te wachten, schiet me iets te binnen. Ik ben niet de laatste, er is altijd nog één iemand die de laatste ronde doet. Hij is dan alleen in dit immense pand. Is dat fijn? Wat gebeurt er dan? Ik hoor de schuifdeur vergrendelen met een geluid alsof er zes sloten tegelijk dichtgeklikt worden. Op de fiets verdwijnt mijn hoofd in het 'wat-als-paradijs'. Bij elke trapper die rond gaat, verdwijnt ik dieper in het verhaal van de beveiliging. Ik verplaats me in hem.

"Aah, eindelijk, de laatste de deur uit." Ik was al een rondje gaan lopen, had al twee keer die ene gast gepasseerd die wel heel erg geconcentreerd zat te werken. Hij is de laatste voordat ik ook naar huis kan. Goed, laat hem maar, terug naar mijn plekkie.

*Hij is klaar. Ik hoor het. Mijn getrainde gehoor kan tellen hoeveel mensen er nog zitten en wat ze aan het doen zijn. Twee minuten later komt hij langs de balie gelopen: "Fijne avond." "Fijne avond." Zo, eindelijk, de deur kan op slot. *klik**

Lekker alleen in dit pand, weer een avond om af te sluiten. Zoals gewoonlijk begin ik op de vierde, de sportschool. Hier is meestal niemand te vinden, deze keer klopt het ook. Check, door naar de derde. De trap af, naar links, de gesloten ruimtes zijn leeg, koffieapparaat stoomt nog na. Niemand te vinden.

Ik visualiseer hoe ik het pand door loop: kantoortuin één, kantoortuin twee. Er zit niemand. Ik loop via de achterste trap naar de tweede. Die kantoortuin ook, check.

Het lijkt een normale sluitronde. De zintuigen altijd op scherp, maar ik verwacht niks bijzonders. Totdat ik vanaf de tweede een geluid hoor. Dit geluid is van iemand, niet van iets. Door de jaren ervaring bij de Mariniers en al de beveiligingstrainingen weet ik wat ik moet doen. Dit is mijn moment. Op de camera's had ik al een persoon met capuchon op rond het pand zien cirkelen. Een plus een is twee. De puzzel gelegd.

Het komt van de eerste. Ik stap een telefooncel in en bel direct de politie, daarna de HUISmeester. Ik ga op onderzoek uit. Zachtjes verplaats ik me richting de trap. Gelukkig hebben we vloerbedekking. Het kwam van kantoortuin twee. Laat ik de deur barricaderen, dan is er nog maar één uitgang.

Via de andere kant ga ik de eerste op. Het is muisstil. De HUISmeester en politie kunnen elk moment hier zijn. Geïnstreerd waar, hoe en wat. Weer hoor ik een kleine veeg. Het is achterin. Ik kijk goed en ik zie een been, zelfde kleur broek als die gast. Hij ziet mij niet.

Rustig manoeuvreer ik naar de hoek, ik voel mijn hartslag tekeer gaan - hartslag 160 gok ik, hyperfocus. Klaar voor de sprint. Stilte.

Ik heb 'm!

De politie komt net op tijd. We boeien hem en voeren 'm af. Het is een bekende. Zo, sluitronde twee. Het HUIS van Roosendaal is veilig gesteld. Morgen weer een dag.

Zou het echt zo zijn? Of haal ik me teveel in mijn hoofd?

Terwijl ik thuis de oprit op fiets, laat ik het bij deze droom. Die hoeven we immers niet te kaderen.

Op de tweede etage vind je het ‘wat-wil-ik-anders’-muurtje. Je schrijft er je idee op en het blijft staan totdat de HUISmeester er iets mee gedaan heeft. Wanneer hij er iets mee gedaan heeft, gaat het van het bord af.

Om je een beeld te geven, hebben we de belangrijkste punten voor je opgeschreven:

[illegible]

Telefooncel

In de verte hoor je een telefoon die over gaat. Het is dat afschuwelijke deuntje. Dat deuntje dat door merg en been gaat, waar je 's nachts wakker van zou kunnen liggen. Je bent meteen alert, opgeschrikt uit het werk wat je aan het doen was. Op dat moment besef je je dat het leeg is om je heen, iedereen is vertrokken. De helft van de lichten zijn uit. Een onbehaaglijk gevoel bekruipt je en je krijgt kippenvel. Een rilling gaat door je heen terwijl je je afvraagt of de temperatuur gedaald is. Zijn ze aan het besparen? Is de verwarming uitgezet? Het voelt alsof in minder dan drie seconden de ruimte een diepvries is geworden. De beltoon stompt langzaam af, je schenkt hem minder aandacht en bent meer bezig met dat ene flikkerende licht aan het einde van de ruimte. Je probeert je ogen scherp te stellen, het lijkt namelijk alsof er een schim in de verte te bekennen is. Een silhouet van een grote, intense man. Even gaat er door je heen dat je eindelijk die ene persoon die wel sport in het HUIS hebt gevonden, waarna die gedachte plaats maakt voor een licht angstig gevoel. De telefoon rinkelt weer. *tutututmtumtumtum...* De rest van het licht valt precies op dat moment uit. Je ziet bijna niks meer. De paniek slaat lichtelijk toe. Wat moet je nu? Hier weg, dat is duidelijk. Je haast je. In alle snelheid klap je je laptop dicht, een ferm geluid komt vrij en zelfs daar schrik je van. Niks is meer veilig, althans, zo voel je je. Je laptop gooi je snel in je tas en je grist de rest van je bureau. Met twee armen schraap je alles weg, zo je tas in. Aan het einde van de ruimte gaat de telefoon nog steeds over. Totdat het ijsig stil wordt. Het enige wat je nog hoort is de flikkering van de lamp. Je kijkt op en ziet dat het licht dat flikkert in de telefooncel zit. Weer zie je die schim. Je hoort nog een keer de telefoon overgaan, hard en schel. "Hallo...", galmt er door de ruimte. Een zware mannenstem. Zijn begroeting wordt gevolgd door een gemene lach die overal doorheen gaat. Je stond nog ijsig te observeren wat er gebeurde, maar nu pak je je tas en stap je met een ferme pas naar de uitgang. Zo snel mogelijk naar buiten, weg hier. Dan opeens, die grote man

voor je. Je ziet alleen zijn silhouet voor je, de rest is donker. Hij blokkeert je weg. Je staat verstijfd voor hem. Het lijkt alsof je hart elk moment uit je borst kan kloppen, zo hard gaat het tekeer. Een nare geur bereikt je neus, je moet bijna overgeven van walging. Het is een mix tussen rottend hout, ongedierte en de oude wc's van de voetbalkantine. Je hoort hem lachen, hard en gemeen. Het enige wat je kan uitbrengen: "Maar bellen doe je toch in de telefooncel?" Je komt meteen tot inkeer. Waarom speel je weer de wijsneus? Hij beweegt zijn vinger langs je gezicht. "Waar bemoei jij je mee?", vraagt hij op bijna monsterachtige manier. Overuren in minder dan een seconde, kortsluiting in je hersenen. Wat ga je hier op antwoorden...

Precies op dat moment. Weer die wekker. Tijd voor een nieuwe dag. Bellen? Dat doe je voortaan in de telefooncel, daar waar het mag.

Dat is werken voor Roosendaal.

Weer die sluis. Het wordt bijna symbolisch. Je zal er doorheen moeten, de laatste keer. De binnenste deur gaat open terwijl je hem nog één keer aankijkt. Je stapt naar voren, de sluis in. De seconden lijken tergend langzaam te gaan. Ze kruipen vooruit, nog nooit heeft iets zo lang geduurd. Alle emoties die je kunt voelen, gaan door je lijf. Je hebt er de afgelopen jaren een soort van wedstrijdje met hem achter de balie van gemaakt, dat liplezen. Het gaat jullie beide inmiddels heel erg goed af. 'Je fluistert "houdoe dan maar" naar hem achter de balie.' Dit keer wel met geluid, om de woorden echt te laten zijn. Hij lijkt het te snappen, zwaait je na met een grijns op zijn gezicht. Een kleine, betekenisvolle knik. Een bedankje. Dit was het dan, je pensioen is aangebroken. Wat een tijd heb je gehad. Je weet het zeker: wat was je blij dat je hier werken kon. Ze kunnen met recht claimen: 'Wij zijn geen gemeente, wij zijn Roosendaal' gaat er door je hoofd. Wat was het fijn. Precies op dat moment, de laatste twee deuren open. Je stapt naar buiten. Je werkleven voorbij.

Liever dit boek luisteren? Scan dan de QR-code.